

— Азъ трѣба да отмѣстѣ за баща си, па цѣлия свѣтъ да пропадне!

Той оттласна силно Огнянова, който го теглѣше и припадна къмъ вратията.

Огняновъ си скубѣше космитѣ. Той се видѣ слабъ да повлияе надъ такава неукротима кръвъ.

Но прѣди Петръ да приближи вратията, тя се исчука отъ вѣнъ. Той запяна пушката, па отвори. Троица българи, Цанкови съсѣди, носѣхъ въ черга дѣда Стойка, или по-добрѣ — трушѣтъ му.

— Ти да си живъ, Петърчо, каза му единиятъ селянинъ.

Дворѣтъ се изпълни съ писъкъ и плачове отъ женитѣ. Баба Стойковица си дерѣше ризата и се хвърляше възъ студеното тѣло на ступана си. Огняновъ дръпна разбития отъ това нещастие Петра и го увлѣче пакъ въ зимника. Огняновъ съ сълзи на очи се мъчеше да го задържи, защото, подиръ минутното поразяване отъ видѣтъ на баща си, Петръ сега още полудуваше за бързо отмъщение.

— Да отмѣстимъ, братко, да отмѣстимъ, казваше му и го прѣгрѣщаше Огняновъ; — нѣма за тебе и за мене по-света длъжностъ сега отъ отмъщението.

— Кръвъ! кръвъ! ревъше обезумѣлиятъ отъ яростъ Петръ... Охъ тате, счушихъ ти душмани твоитѣ стари кокали... Охъ майчице! какво да те правя сега?

— Стой бе, брате, одръжъ се, стѣгни си сърдцето, ще накажемъ страшно враговетѣ!..

Слѣдъ половина часъ силата на кризиса намалѣ, защото и най-лютитѣ нѣравствени страдания ослабватъ отъ самата си напрегнатостъ. Петръ пристана да остане дома си, слѣдъ като прие прѣдъ иконата клетва отъ Огнянова, Остенѣтъ и Спирдончето, че нѣма да оставатъ живи зашпигетата.